

Po časopisech.

Některé otázky týkající se náhrady škod způsobených válkou.

I. Soukromé pojištění:

Casopis *Wirtschaft* z 11. září 1943 píše:

»Reichskriegschädenamt rozhodl nedávno, že odškodňovací nárok pro škody způsobené válkou proti Říši není odůvodněn, když poškozený nepoužil možnosti soukromého pojištění proti válečnému riziku, ačkoliv podle pojišťovacích podmínek soukromých pojišťoven takové pojištění bylo proveditelné. Nezáleží na tom, zda takové pojištění je obvyklé či nikoliv. Šlo o tento případ:

Firma v Berlíně odeslala větší položku zboží svému zastupitelství v Kodani po lodi. Loď najela na minu a zboží, které bylo ještě vlastnictvím firmy, se potopilo. Proti válečnému riziku pojištěno nebylo. Návrh berlínské firmy na náhradu válkou způsobené škody byl zamítnut již v první stolici a to s odůvodněním, že opomenutí pojištění válečného rizika je nutno pokládati za zavinění navrhovatelky ve smyslu říšského nařízení o škodách způsobených válkou. Ve druhé stolici zaujal i Reichskriegschädenamt stanovisko, že odškodňovací povinnost Říše není odůvodněna a uvedl mezi jiným, že podle ustanovení nařízení odškodňovací nárok proti Říši je jenom podpůrné povahy. To znamená, že Německá Říše nenese škodu, může-li ji nésti někdo jiný. Tento předpoklad však v daném případě není dán. Nezáleží na tom, zda pojištění bylo obvyklé či nikoliv. Říšský ministr hospodářství sice v dohodě s presidentem říšského dozorcího úřadu pro soukromé pojištění vložili, že nepojištění proti válečnému riziku nepředstavuje spoluzavinění ve smyslu § 6 KSSchV, které by mělo v zápětí ztrátu nebo snížení odškodňovacích nároků proti Říši. To je snad správné, uvedl Reichskriegschädenamt, vezme-li se zřetel toliko na § 2 KSSchV. Podle toho, co vpředu řečeno, však nezáleží zde na zavinění, nýbrž jedině na tom, zda s ohledem na podpůrnost náhradní povinnosti Říše má poškozený riziko nésti sám. § 5, odst. 1, dává rozumný smysl jen tehdy, vykládá-li se tak, že poškozený nemá vůči Říši nároku na odškodnění ve všech

případech, kdy mohl mít nějaký náhradní nárok proti třetí osobě, avšak příležitosti, aby si jej zajistil, nevyužil, ačkoliv podle okolností mu to mohlo být k užtku. První větu § 5 KSSchV. tedy je čísti tak, že odškodnění se neposkytuje, pokud poškozený dostal jiným způsobem náhradu anebo bez obtíží ji mohl dostat, nebo byl by ji mohl dostat.

II. Úroky:

Časopis »Der Neue Tag« z 8. 10. 1943 píše:

»Říšský úřad pro škody způsobené válkou (Reichskriegschädenamt) zaujal v rozhodnutí z 5. května (Deutsches Recht, str. 1010) stanovisko k otázce bankovních úvěrů ve válečném odškodňovacím právu. V tomto usnesení je odmítána náhradová povinnost Říše za bankovní úroky, jestliže zboží, ze kterého měl úvěr být kryt, bylo válečnou škodou zničeno a odškodňovací obnos za ztracené zboží nebyl ihned vyplacen, takže z bankovního úvěru musely být placeny úroky. Podle názoru Říšského úřadu pro škody způsobené válkou jde tu o uplatňování škody užtkové. Ta se hradí podle příslušných nařízení (2. nařízení Říš. ministra vnitř. z 23. 4. 1941 o odškodnění užtkových škod č. 1, odst. 1 a č. 2, odst. 2) jen tehdy, jestliže věcná škoda má za následek bezprostřední ztrátu užtku odpadnutím příjmů nebo vznikem dodatečných výdajů. Úroky se nepovažují za bezprostřední následek ztráty užtku, poněvadž musí být placeny již na základě dohody s bankou, učiněné před tím, kdy škoda nastala. Další přirůstání úroků se také nepovažuje za nezbytný následek věcné škody, protože navrhovatel mohl bankovní dluh zaplatiti z vlastních nebo jiných prostředků. Kdyby tato otázka měla být zodpověděna kladně, tu by rozhodnutí vyznívalo v ten smysl, že by Říše měla platiti za škodu úroky z prodlení, na které však nebylo v odškodňovacím řízení pamatováno. Na náhradu úroků z úvěru je ostatně pamatováno jen tehdy, musí-li si poškozený opatřiti úvěr, aby vzniklou věcnou škodu mohl odstraniti sám.«